

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Toujours perdrix

Citation: Wessel, Johan Herman: "Toujours perdrix", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid68023/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Da han til Liv igien begyndte Tegn at give,
 Han blev for Easen sat,
 Og i en Dax saas op omsider,
 Og raabte: »Ach! jeg seer, hvor det er med mig fat,
 Jeg her for mine Synder lider.«
 Han talte til paa denne Viis en Kamerat:
 »Tak Gud, din Abekat,
 At du er kommen her!«
 Den anden svarede: »Saa gaie Folk kun snakker,
 Og faaer jeg Lov, herfra jeg staa mig pakker.
 Kan du ei see, din blinde Stær,
 I beide Helvede vi begge er.«
 »Sig! kom du, som en Nar, til Lands?«
 »Jeg kom til Vaands.«

Moral.

Jeg dog en Lærdou fandt, som kun gaar an til Nød,
 At man kan leve op, skönt man er næsten død.

TOUJOURS PERDRIX.

Forandringer, Forandringer
 Sig ønsker alle og enhver.
 En Walstrøm Jægermester
 Et stærkt Beviis os gjer derpaa.

(For at hans Vers jeg lidt lænlæser,
 Det smukke Kien mig takke maas,
 Og takker vist; thi man vil mægti mene,
 At vorø Damer er' paa Jorden de meest potté.)

I Sverrig var en rig Baron,
 En vittig, smuk, velskabt Person,
 Hver Moder ønskede, gid min Svigersøn han blive!
 Hvar Datter færdig stod, sit Hierte ham at give;
 Men ingen vis han Hiertet gav,
 Ei stadig Kierlighed han vilde vide af.
 Han Hader var af Egtestanden,
 Af Frygt for dit og dat i FanCen.

Men Manden lidt undskyldte maas,
 Da man har dagligdags Beviis derpaa,
 At stemme Ting kan hændes.

Den Hymens Gud blev saare vred,
 Og til Cupido foer afsted.
 Han sagde: »lille søde Ven!
 Dybt ind i Brystet paa Baron N. N.
 En kraftig Pii! du sende!
 Høn længe mig foragtet har,
 Og reent ud sagt, har holdt mig for sin Nar.»
 »Ja,» svarte vinget Dreng, »jeg gaar nok ud i Morgen,
 En Pii! jeg skyder da i Brystet paa din Mand,
 Saa Hymen selv den kun udtrække kan.
 Han søge vil din Hielp, derfor er jeg dig Borgen.»

Glad Hymen gik, og Elskovs Gud
 Holdt, hvad han lovede, og næste Dag gik ud.
 Han skød Baronen dybt. Strax heftig Brand og Pine
 Han følede for en Blondine.

(Hver Skienbed ufortalt,
 Saa sigde Blondinen alt
 I sin Person,
 Som kunde Fyrster selv indtage,
 End sigte en Baron.)

Jeg vil ei alt for langt Historien udtrage.
 Baronen efter Suk og mangen ydmyg Han
 Sin Seirvinders Haand modtog til Løn,
 Og Hærtet med, som hænder ikke gierne
 Hos os moderne.

De levde sødt i fire Aar,
 Stur Lykke nød, og større spaaer.

Voltaire os forskrer, at til visse
 Enhver Baron har sin Caprice. —
 At hver Baron den har, jeg rommer ham ei lod.
 Men min Person til visse havde sin.
 Trods alle Friens Værdigheder,
 Af hendes Ternu har sig Kys udbeder,
 Som strax ham nægget blev.
 Ved Penge han tilsidst saavidt dog Sagen drav,
 At hun den Gunst, at kysse sig, ham under.
 »A! Lise,» sagde han (thi Pigen hegte saa)
 »Meer end min Fruzs Mund, Din sød at kysse paa
 Jeg finder.» — »Det er ei for mig Vidunder,»
 Var Lises Svar, »det har jeg hart forælle for.» —
 »Af hvem?» — »Jeg det ei sigte tør.» —
 »Siig du kun frit, min kienne Pige» —

»Ja, naar De Fruen det igien ei vilde sige;
 Thi ellers aldrig hun vil kysse meer
 Vor Ticnor Peer.«

SUPPLICANTERNE.

Marcus Antonius, om hvem jeg strax fortæller,
 En Fyrste var, men hvor,
 Derom min Author intet Ord
 Os melder,
 Og jeg mig finder helst nødsaget,
 At læse Sagen vopdaget;
 Thi min Historie og min Geographie,
 Saa sagte mellem os, 'eg dybt ei stikker i,
 Og heller tie vil, end for min Læser lyve;
 Men lad den Fugl nu flyve!

Til denne Herres Slot to Svenne sig begave.
 En for at søge Levebrød,
 Den ander Raad mod Nød
 Og hungrig Mave.
 Hans Fougemark de fandt, stod, mælende ei Ordet,
 Og lærte paa, at Mave paa en vis Lakei
 Thi mere Mad og Vin snart skulde sige nei,
 Og han spadserede ud fra Bordet.

Saa skiedesløs, som før er sagt,
 Sig førømtalte Author viser,
 Jeg en Nødsagtighed dog hos ham priser,
 Thi hvad de Svenne heed', han har for Dagen lagt:
 Den ene hedde Stik, den Tiggers Navn var Christen.
 Stik holdt i høire Haand en Pung,
 (O! gid jeg havde en saa tung!
 Jeg averst da maaskee og engang kuru paa Listen.)

Den Herre vilde Vei igiennem Salen tage
 Til Haven, da han havde spiset;
 Stik ved sig selv udstønned' denne Klage:
 Ach, den er kommen først, som bunde komme sidst! --
 Suk ikke, Stik! det bliver got endnu;
 Thi hjælpen Christen blier, og hjælpen bliver du.
 Den Marcus bliver vacr, og standser.